

Patricia: «Het is begonnen toen ik zes was.»

«We gaan niet meer naar opa pannenkoek»

foto: Peter Van Hoof

Haar verhaal is zo oud als de zee. Maar Patricia vertelt het nog maar pas. «Als ik als kind naar de kermis wou, moest ik dat eerst met mijn lichaam verdienen», zegt ze. «Voor wat hoorde wat.» Patricia Wimme (35) is tussen haar zevende en vijftiende door haar vader verkracht en misbruikt. De zee is nu ver. Het strand eindeloos bloot. Enkele meeuwen draaien op de kermis van droge winterlucht. Patricia wandelt mee...

Je vader mishandelde je? Hoe deed hij dat?
Patricia: «Het ging niet zo goed tussen mijn moeder en mijn vader. Ze werkten beiden in de horeca en vader dronk veel. Bijna dagelijks deelde mijn vader klappen uit. Niet zelden kregen mijn moeder en ik er zo van langs en waren we zodanig toegetakeld dat we ons niet durfden laten zien. Op school vertelde ik telkens smoesjes: ik was gevallen, of ik kreeg per ongeluk iets van bovenop de kast op mijn gezicht... Toen ik 6 jaar was is hij mij spelenderwijs gaan misbruiken. Het begon bij knuffelen en kittelen en dan spelletjes. Hij praatte me aan dat de spelletjes gewoon waren. 'Mijn dochter is mijn god', zei hij. 'Ik bescherm je'».

Wat dacht en voelde je als kind toen dat gebeurde?

Patricia: «Eerst was ik blij met de aandacht van mijn vader. Je denkt dat hij van je houdt. Pas veel later, als je vriendinnen vertellen over hun eerste liefde, begin je te begrijpen dat je niet tongzoent met je vader. Als je dan duidelijk maakt dat je bepaalde handelingen niet leuk vindt, komt er steeds meer geweld en dreiging aan te pas. Als tiener verkrachtte vader mij verschillende keren per week. Op school wisten de leerkrachten niet hoe ze mij

moesten aanpakken. Bij het minste werd ik agressief, zowel tegen jongens als meisjes en ook tegen de leerkrachten. Ik ging naar school om mijn zorgen te vergeten. Ik durfde niets zeggen. Ik weet nog toen hij mij en mijn moeder dreigde te vermoorden met een samoeraizwaard. Ik kon niet verroeren van de angst en plaste in mijn broek. Jaren lang beleefde ik deze hel opnieuw terwijl ik sliep, in mijn nachtmerries.»

Je vader zorgde ervoor dat je zeker niets ging vertellen. Wist niemand het?

Patricia: «Vader was een sluwe vos, een man met twee gezichten. Zelfs mijn moeder wist van niets. Jaren heeft vader mij bedreigd. Als ik wat zou vertellen zou hij mijn moeder en mij iets 'aandoen'. Hij zwaaide met zijn keukenmessen of zijn samoeraizwaard dat hij speciaal had laten slijpen. Hij toonde de scherpte met een blad papier, met de boodschap: 'Verplicht me niet dit te gebruiken!'. Jarenlang viel ik 's avonds wenend in slaap.»

Had je op school geen vriendinnen of een leerkracht waar je alles in vertrouwen kon aan vertellen?

Patricia: «Niemand heeft ooit iets geweten, ook mijn beste vriendin niet. Ik durfde het

Patricia (toen ze zeven was):
«Mijn enige kinderfoto's komen van de fotograaf op de zeedijk».

INCEST? VIJF MELDINGEN PER DAG.

Seksueel misbruik gebeurt vaak thuis of door goede bekenden. Soms weten we het. Maar we zwijgen. «Als mijn stiefmoeder het dagboek niet had gevonden, had misschien niemand ooit iets geweten», zegt Patricia Wimpe. «Praten met iemand die je kan vertrouwen is de eerste stap». In 2002 kwamen in de zes vertrouwenscentra 6 037 meldingen van kindermishandeling binnen. Dat zijn er 23 per dag. Daarbij waren 8 252 minderjarigen betrokken. Bij 1 236 kinderen, geeft de melder aan dat het kind seksueel misbruikt wordt door iemand van de familie (incest). Bij 663 andere kinderen die seksueel misbruikt worden is de relatie tussen dader en slachtoffer onbekend.

Wat doe je als je mishandeling of incest vermoedt? Lees even www.klasse.be/kvo/58/4 of surf naar www.kindinnood.org Of bestel de gratis brochure «De grote kindervriend?» bij Child Focus op tel. 02 475 44 11.

Vertrouwenscentra voor kindermishandeling werken gratis en discreet: Antwerpen: tel. 03 230 41 90 - West-Vlaanderen: tel. 050 34 57 57 - Vlaams-Brabant: tel. 016 30 17 30 - Brussel: tel. 02 477 60 60 - Oost-Vlaanderen: tel. 09 216 73 30 - Limburg: tel. 011 27 46 72

WANDEL MEE AAN ZEE

Elke laatste zaterdag van de maand wandelen Patricia en William met lotgenoten langs de zee. Ze vertrekken aan het station van Knokke en wandelen richting Zwin. «Niemand is verplicht om te praten», zegt Patricia. «Maar ik vertel wel over mezelf. Iedereen kan mij vragen stellen. Enkele mensen komen nu iedere maand terug. Als ze dan weggaan krijg ik knuffels en lachende blikken met tranen. We willen tonen dat redding mogelijk is, dat er een leven is na verkrachting en misbruik, dat er een uitweg is, dat men de stilte moet doorbreken om zichzelf te helpen. Met de oprichting van vzw Kinderkreet had

ik nooit kunnen vermoeden dat er zoveel slachtoffers zouden reageren, het is misschien een druppel op een hete plaat, maar ik weet dat we voor velen een verschil maken. Ik droom ervan om ooit een huis te verkrijgen waar ik lotgenoten kan opvangen.»

Meer info: vzw Kinderkreet - Appelzakstraat 3/12 - 8300 Knokke-Heist - tel. 0495 470 470 - info@kinderkreet.be - www.kinderkreet.be "Wandel mee aan zee" elke laatste zaterdag van de maand: vertrekpunt: Station van Knokke-Heist, aan de bushalte om 14 u..

gewoon aan niemand vertellen. Ik heb nu en dan wel signalen uitgezonden, maar niemand kon ze begrijpen. Mijn kinderen gaan nu naar de school waar ik toen zat. Ik zie dat er veel veranderd is. Als ik toen zo'n school had gehad, zou ik misschien de stap wel hebben gezet.»

Toen je vijftien was stopte de mishandeling. Waarom?

Patricia: «Mijn moeder is toen bij hem weggegaan en hij is gaan samenwonen met een andere vrouw. Eerst moest ik bij hem wonen, dat wilde hij. Maar kort nadien liep ik weg naar mijn moeder. Hij heeft nadien bij die vrouw haar beide dochters misbruikt.»

Hoe is het achteraf uitgekomen dat je vader jou (en je stiefzussen) misbruikte?

Patricia: «Dat is nu bijna vijf jaar geleden. Ik was intussen 8 jaar met William getrouwd en had twee kinderen. Mijn stiefmoeder had een dagboek gevonden van mijn jongste stiefzus. Op een avond kwam ze met beide dochters naar mij. Ik had altijd gedacht dat ik de enige was die misbruikt was. Toen heb ik voor het eerst mijn verhaal verteld. We hebben die avond veel geweend. 25 jaar lang heeft mijn vader zijn gang kunnen gaan zonder dat ie-

mand het merkte. Had ik maar vroeger mijn verhaal verteld, dacht ik, dan hadden mijn stiefzussen dit niet moeten meemaken. Maar er was ook opluchting. Het was ook de eerste keer dat mijn man het verhaal hoorde. We zijn naar de politie gestapt. Vader wou eerst niets bekennen, nadien slechts met mondjesmaat. Uiteindelijk viel hij door de mand.»

Waar zit je vader nu?

Patricia: «Hij kreeg een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan twee met uitstel. Dus moest hij drie jaar in de gevangenis. Hij loopt nu weer vrij rond, na iets meer dan één jaar gevangenis. Daar word ik zo boos van. De wet is te soepel, de straffen te licht. Het is niet eerlijk, onze straf is levenslang.»

Heb je het verhaal ook aan je kinderen verteld?

Patricia: «Ik moest wel natuurlijk. 'Waarom gaan we niet meer naar Opa Pannenkoek?', vroeg mijn zontje. 'Omdat hij mama heeft pijn gedaan, erg heeft gekwetst', was mijn antwoord. Mijn dochter is twaalf. Ik kan daar met haar over praten. Mijn zoon begrijpt het wel. Ik

heb met hen een open relatie. Ik verzwijg niets, we bespreken hier alle problemen.»

Hoe heb je dat allemaal verwerkt? Hoe komt het dat je daar nu over kan praten?

Patricia: «Ik heb heel veel steun gehad van William, zonder hem zou ik nu niet zo ver geraakt zijn. Ook slachtofferhulp heeft me goed geholpen.

Enkele jaren geleden hebben William en ik beslist om samen andere slachtoffers van incest te helpen met onze vzw Kinderkreet. Praten heeft een enorm helende werking. Ik heb nog slechte momenten, maar het is leefbaar geworden en ik heb van het leven leren genieten. Een reportage over kindermisbruik kan me nog steeds diep treffen. Ik voel dan de pijn van de kinderen. Ik walg ook van machogedrag.»

Het is warm en gezellig, later bij Patricia thuis. In de gang hangt een foto van toen ze kind was. «Mijn ouders namen nooit foto's van mij. Af en toe liet ik een foto nemen door een fotograaf op de zeedijk. Soms kon ik er eentje kopen». Patricia is zeven jaar op de foto. «Kan jij je voorstellen dat het toen al begonnen was?», vraagt ze.

«Hij zwaaide met zijn samoeraizwaard.»